

ního žalobního skutku, t. j. na sebe převedení a zašantročení v š e c h věcí, pocházejících z oné krádeže. Nejedná se tedy o to, aby původní nebo změněný skutek žalobní byl podřaděn přísnějšímu trestnímu zákonu, nýbrž jde o to, aby stěžovatelka byla znovu stíhána a odsouzena pro původní skutky žalobní, ohledně nichž prvním rozsudkem byla sprostěna.

Čís. 1748.

S hlediska Šu 181 tr. zák. nezáleží na tom, že pachatel (berní exekutor) nebyl dle svých služebních předpisů oprávněn přijímat zpronevěřené věci (berní nedoplatky); stačí, že ten, kdo mu věci svěřil, třebas omylem takové oprávnění u něho předpokládal.

(Rozh. ze dne 8. října 1924, Zm II 261/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu ve Znojmě ze dne 27. března 1924, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry v úřadě podle Šu 181 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Výrok o vině napadá zmateční stížnost toliko důvodem čís. 10 Šu 281 tr. ř. namítajíc, že stěžovatelovo jednání bylo podřaditi pod ustanovení Šu 183 tr. zák., ježto stěžovatel nebyl oprávněn, přijímat částky, jím zpronevěřené. Vývody zmateční stížnosti jsou pochybeny. Důvodem přísnějších (oproti §§ům 183, 184) ustanovení §§ů 181, 182 tr. zák. není ovšem sama o sobě úřední povaha pachatelova, avšak není jím ani vlastnost zpronevěřené věci jakožto statku veřejného, nýbrž důvodem je dle marginální rubriky Šu 181 tr. zák. povaha skutku, zvláštnost důvěry, pachatelem porušené, totiž okolnost, že veřejný úřad (zvláštní příkaz vrchnostenský neb obecní) byl příčinou, pro niž byla věc pachateli svěřena. Nezáleží tudíž na tom, že pachatel nebyl dle služebních předpisů proň závazných ku přijímání věci oprávněn. Stačí, že ten, kdo mu věci svěřil, třebas omylem předpokládal, že takové právo pachateli přísluší a že odevzdáním věci pachateli splní svůj závazek, odevzdati věc úřadu, jehož činitelem (zmocněncem) pachatel byl. Tím jest dán i vztah činu k veřejnému statku, jehož částí byla by se svěřená věc stala, kdyby pachatel nebyl porušil důvěru osoby svěřující. Předpoklad osoby svěřující, takto rozhodný, je zjištěn výrokem rozhodovacích důvodů, že strany předaly obžalovanému peníze jen proto, že ho pokládaly za oprávněna ku přijetí peněz. Tím jest jasně vysloveno, že stranám nebylo známo, že bernímu úřadu lze platně platiti výhradně cestou poštovního úřadu šekového. V případném slibu stěžovatelovu, že dá peníze jemu odevzdané na poštu, nemohly strany shledati než utvrzení ve zmíněném svém předpokladu a ujištění, že stěžovatel naloží s penězi, jak mu služební předpisy kážou. Proto nalézací soud právem shledal ve skutku stěžovatelově zpronevěru v úřadě.